

nud haige sedda kanda ja nõrkas kotti al ärra;
agga kui Brantsus temmale mõnned lõgid olli
palja mögaga selja peäle annud, wõttis haige
kotti jälle selga ja kandis eddasí, kunni laagri.
Ja wata, se olli hea arsti rohhi. Kotti kandja
haigus laddus sestsamast tunnist, et ta pärrast
weel süddamest rõmus olli, et temma pärrast,
keigel ello ajal, ennam haigust ommas ihhus
ei tunnud.

Peks ei te jo ial kurja,

Mis siin rahwas laidab murja!

Brantsus, se suur birmoandja,

Satis koera-kotti kandja, —

Päbbi omma hullu tojo —

Haige mehhe, terwelt tojo! —

Nenda hoidwad witsa kimbud

Kurja laste pahhad tembud,

Õige omma näggematta.

Et need jäwad teggematta;

Mis, kui isjad witsjad wõtwad,

Lapsed tehha koshhe tõtwad.

Rõmo tunneb wagga siis,

Wallo se, kell' pahha wiis!

Nenda, kui me praego näinud,

Peks ka haiget terweks teinud;

Mis siis kurjal lapsel loota?

Uhtid muud, kui peksjo oota!

Kus ei nõu hea jõnna,
Seäl on peks siis ikka kenna!

Lõukoera rammuft.

Sedda on nähtud, et lõukoer hea hobbusiega
nisammo fergeste metsa jookseb, kui rebbane
annega. Üks mees ütleb, et temma omma fil-
maga näinud, kui noor lõukoer ühhe täiskas-
wand hobbusiega terve pennikoormi maad, sealt
paigust suus ärrawinud, kus ta hobbust esmalt
olli ärramurdnud.

Üks teine, nimmega Sparmani, kirjutab, et
temma Abwrikama lõuna pool otjas omma fil-
madega näinud, kui suur lõukoer sure tuggewa
lehma juhho tõmbanud ja sellega ni rutto ärra
lāinud, kui kas hiriga, ja on weel ülle laia ja
jüggawa krawi karganud, kui olleks pu- leht
temma suus olnud.

Se rammo, mis lõukoera sees,

On hirmus innimeste ees,

Mis ta on sanud selle käest.

Kes keil on lonud wagga hääst.

Kus Joe, helde, kallis Ma,

Seäl omma waewa ellada:

Siin tappab rahwast wina joom,

Seäl murrab jälle metsa loom;